

[Henry Christensen.]

at tilrettelægge en tillægspensionsordning på en sådan måde, at hvis en lønmodtager, der har betalt til den igennem en lang periode, dør, når han er 67 år — på det tidspunkt, da han skulle have haft adgang til pensionen — så får hans enke i givet fald intet som helst? Er det en forsvarlig ordning? Kan folketinget gå om bord i en sådan ordning uden at have gjort sig sin stilling klar til dette vidtrækkende problem, som jeg tror vi alle må erkende dybden i?

Der er yderligere to områder i lovgivningen, som jeg også må gøre et par bemærkninger til, nemlig dels spørgsmålet om hele den administrative opbygning, dels spørgsmålet om den fond, man vil skabe.

Om den administrative opbygning vil jeg sige, at den naturligvis bærer præg af, at man har taget som udgangspunkt, at det skal være en tillægspensionsordning for arbejdsmarkedets parter. Mit partis udgangspunkt er et andet, som jeg har gjort rede for. Det betyder, at overvejelserne om, på hvilken måde det administrative apparat skal bygges op, bliver anderledes for os, og det vil naturligvis sætte sig sine spor i vor opfattelse af, hvilken sammensætning ledelsen af administrationen skal have. Her har vi også en af grundene til, at folketinget må afklare begreberne i forbindelse med dette lovforslag. Det vil efter min opfattelse også give sig udslag i spørgsmålet om, på hvilken måde opkrævningen skal finde sted. Skal vi nu starte et helt nyt, selvstændigt og besværligt opkrævningsapparat? Hvis vi tager som grundlag for vore overvejelser, at der her er tale om en tillægspensionsordning, som i princippet omfatter alle, må der da være andre og administrativt mere enkle muligheder for opkrævning. Er der f. eks. ikke helt enkelt den mulighed, at det beløb, den enkelte skal betale, simpelt hen bliver påført skattebilletten, således at vi blot bruger det opkrævningsapparat, vi har i forvejen? Dette svarer meget nøje til et principielt synspunkt, som blev vedtaget i det nye program, venstre vedtog på sit sidste landsmøde vedrørende de socialpolitiske forhold. Også her har vi efter min mening en af grundene til, at folketinget foretager en almindelig overvejelse af problemerne.

Endelig er der spørgsmålet om fonden. Jeg har allerede givet udtryk for min er-

kendelse af betydningen af, at der tilvejebringes den størst mulige opsparring; men naturligvis må folketinget foretage en meget nøje afvejning af de principper, hvorefter fonden skal ledes frem i tiden. Der bliver her tale om en koncentreret formuedannelse, som administreret efter fejlagtige principper kan indvirke på det økonomiske liv på en måde, som vi ud fra almindelige, principielle økonomiske overvejelser vil være betænkelige ved. Jeg vil ikke på nuværende tidspunkt rejse en almindelig kritik af selve fonden, selv om jeg mener, at der er grund til at overveje et par enkelte punkter. Jeg synes, vi savner en almindelig økonomisk debat om dette problem, en debat, som ledende folk i pengeinstitutter, økonomer m.v. også kommer til at deltage i. Hvad angår sammensætningen af fondens bestyrelse, må jeg mene, at det ville være vigtigt i den at få repræsentanter for den del af vort samfund, som hidtil har stået for formidlingen af hovedparten af udlånsmidlerne her i landet. Også her er der altså vigtige momenter, som folketinget ikke kan skyde fra sig.

Jeg har med disse bemærkninger forsøgt at give udtryk for — og jeg håber, det er lykkedes — at vi i venstre tillægger det betydning, at der kan blive et bredt og positivt samarbejde om denne lovgivning. Men det forudsætter, at den højtærede minister kan sikre folketinget rimelige arbejdsmuligheder i forhold til en lovgivning, hvis problemer og perspektiver er så vidtrækkende, som der er givet udtryk for i dag. Jeg har også forsøgt at fremhæve nogle af de principielle forhold, som efter mit partis opfattelse nødvendigvis må indgå i udvalgsarbejdet, og jeg kan på mit partis vegne tilsige en positiv indsats i så henseende.

Asger Jensen: Det er ikke min hensigt at gå ind i en dyberegående historisk udredning. Jeg vil blot knytte et par enkelte bemærkninger til de historiske betragtninger, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen var inde på. Det er rigtigt, således som det ærede medlem fremstillede det, at alderdomsforsorgen her i landet blev indledt i 1891 — altså på et tidspunkt, hvor det socialdemokratiske parti ikke havde nogen større indflydelse derpå. Det er også rigtigt, at det på det tidspunkt principielt